

עמוס קינו : עץ

העורכים ינקרו את ציניו.
אלה העורכים, שאֵלהים זן ומסרנס אותם מטובו.
וטובו תלוי מהצד הקטן, בשל ומוכן.
ואין חסד בו לאיש, זולת לעורכים.
שוב לא יטיל צל על הקדמה,
וקולו לא ינשא ולא ישפל.
ואזנים לא תצטמנה. הוא לא ינוס ולא ירחף,
ולא ישיג ולא ישלח.
לא אותו אף לא ממנו;
ובלילה בלילה.
כצאת הסיוות לשחר לטרף.
לא ציניו המנורות משחרנה. פבות הן בחוריהן. סלה.
ועבר ארי סומר וקר מצליו.
כי ריס מנת.
וטעם ונשא משם הלצה, אולי יש אי-בנה,
ואחקיו המנים ילקטו.
ותור ושב ובשרו פתש כי אין.
ורבץ למרגלות הצד הקטן.
וגם את ציניו ינקרו העורכים. וקצד הקטן יגון לעולם.
אמן.

פריז, מרס 1956